

CAPITOLUL 1
„CINE NAIBA E ȘI
MAX ĂSTA?”

UNU

Când spusese *Bună ziua*, toți cei din încăperea încremeniseră, de parcă văzuseră o stafie.

Îmi deschisese tata ușa. Nu a părut mirat când m-a văzut. Mi-a luat haina și fularul și m-a împins ușor din spate spre sala mare. Din sufragerie, cum îi spunea mama camerei celei mai mari din casă, se auzeau voci amestecate cu sunete de tacâmuri care zăngăneau în farfurii și cu clinchet de pahare. Îmi păreau o mulțime de guri care vorbeau și mâncau în același timp. Familia mea era la masă.

Mama s-a ridicat de pe scaunul în care trona în capul mesei și a venit să mă întâmpine. Asta doar pentru că era lume în jur, micul ei imperiu de vasali provinciali și trebuia să dea bine. Nu mi-au scăpat însă privirile ei, care m-au măsurat din cap până-n picioare și care m-au făcut, instinctiv, să îmi netezesc rochia de eventuale cute care ar putea să o deranjeze.

“Bună, Ela, intră! Nu sta în ușa camerei!”

Că nu e politicos, am continuat eu în gând, completând fraza în stilul mamei, mereu cu o observație sau un reproș.

Azi însă nu îmi păsa de vorbele ei. Nu-mi mai păsa, mai degrabă. Azi venisem pentru Georgi. Fratele meu s-a ridicat cu toată energia celor 10 ani împliniți astăzi și s-a lipit de mine cu o îmbrățișare care mi-a adus lacrimi în ochi.

“Ela, eiii, ai venit!”

Micuțul, care îmi ajungea deja cu creștetul până la umeri, mi-a dat drumul abia după ce l-am ciufulit și l-am sărutat pe obrajii îmbujorați. Apoi, nerăbdător, s-a repezit în punga mare pe care o țineam în mână.

“Chiar ai găsit ce te-am rugat?” m-a întrebat Georgi, în timp ce scoatea cutia ambalată în hârtie lucitoare.

Fața lui, în momente ca acestea, făcea să merite tot efortul de a o suporta pe mama și cohorta de mătuși provinciale care îi țineau mereu isonul.

“Da, am găsit. Exact cum ai cerut!”

“Ela, te iubesc mult, mult, să știi,” a adăugat fratele meu, înainte de a scoate minunăția din cutie.

Acest *te iubesc* era prea mult pentru mine. Spus aici, în casa din care am fost alungată, *te iubesc*-ul mititelului ăsta era pe cale să doboare toată fortăreața de ură și dispreț cu care m-am înconjurat, ca să pot sta departe de ei, de familia mea.

“Acum lasă jucăria, că suntem la masă,” a intervenit mama, care rămăsese în picioare la câțiva pași de noi. “Desfaci toate cadourile după aceea,” a adăugat ea, în timp ce se apleca să îi ia jucăria din mâini copilului.

Nu m-am gândit prea mult când m-am așezat, dintr-un

singur pas, exact între ea și Georgi.

“Lasă copilul! Azi e ziua lui. Să desfacă ce vrea și când vrea,” am adăugat eu, cât am putut de calm, cu mâna îndreptată către mama.

Puteam jura că a citit în ochii mei că următorul meu gest, dacă nu se potolește, va fi să o apuc de mână și să o împing.

Scene care să o pună într-o lumină proastă, asta ura cel mai mult mama și știam că nu joc cinstit acolo, în fața familiei adunate la masă. Dar cu mama conta doar să câștig, nu să joc corect.

A funcționat. S-a oprit, s-a întors pe călcâie și ne-a lăsat în pace. Așa am reușit, nestingherită, lângă musafirii care se oprișeră din mestecat cu ochii la confruntarea dintre mine și mama, să deschid cutia cu minunea de trenuleț electric. Era roșu, cu locomotive, vagoane, șine, clădiri, lumini și tunel. Exact cum ceruse Georgi, când mă sunase în urmă cu 2 săptămâni să mă roage să vin cu acest cadou de ziua lui.

Era o iarnă ușoară și nu mi-a fost greu să ajung din București la Pitești cu autocarul. Mai greu a fost să îmi adun curajul și răbdarea să o suport pe mama, în cele câteva ore în care puteam să îmi văd fratele mai mic.

Venisem cumva și pentru tata. De la el primisem mângâieri pe ascuns, când eram mai mică. Mă ajutase cu bani, tot pe ascuns, când am intrat la facultate și când am avut nevoie de avans pentru creditul garsonierei. În rest, interacțiunea mea cu ei, în ultimii ani, era limitată. Georgi mă suna pe ascuns aproape săptămânal și, din descrierile lui, știam despre părinții mei că sunt bine, sănătoși și atât. Chiar și acum, tata a privit

toată scena din pragul ușii și nu a intervenit.

“Acum o să mă înnebunească cu zgomotul locomotivei ăsteia toată ziua. Dacă știam ce îi aduci, nu te lăsam să îi dai cutia,” a tunat mama, de la locul ei.

Eee, asta era prea mult.

“Dacă nu voiai zgomot, nu trebuia să faci copii,” m-am trezit răspunzându-i, în timp ce țineam de șinele trenulețului, cum mă rugase Georgi.

Sunt convinsă că am auzit un *ohh!* colectiv de la masă. Scurt și oftat. Apoi vocea mamei, ascuțită.

“Casa mea, regulile mele! Dacă nu îți place...”

“Știu, pot să plec,” am continuat eu fraza ei. “Sunt deja plecată, mamă, de mulți ani. Nu te mai deranja să mă dai afară! Azi am venit pentru Georgi și să fiu a naibii dacă mă mișc de aici.”

“Puteai să vii să ne vezi oricând. Mereu ți-am deschis ușa,” și-a apărat ea cu un ultim efort imaginea. “Tu ai ales să nu vrei să știi de noi. Nu ne-am mai văzut de...”

“De la înmormântarea bunicii de acum 2 ani. Și, pentru exactitate, azi mi-a deschis tata ușa, nu tu!”

Realizam că o enervam, dar nu mă puteam abține. Eu știam cât de găunoasă e imaginea asta a ei, de mamă și soție perfectă. Doamna judecătore, notabilitatea orașului, era, dincolo de ochii publicului, un eșec răsunător în rolul de familie, dar nimeni nu avea curajul să îi spună sau să o înfrunte. Eu am avut. La 16 ani. Și m-a costat scump.

“Da, la înmormântarea bunicii ne-am văzut ultima dată. Unde nu ai avut măcar decența să porți negru,” a parat ea,

deviind atenția audienței către mine.

“Lasă, mamă, că ai purtat tu, deși nu cred că era nevoie, la cât de negru ți-e sufletul.”

Am auzit doar scaunul trântindu-se de podea, apoi pe mama, cu o voce joasă și gravă, dându-mi indicații înainte de a ieși din cameră.

“Vino la bucatărie să vorbim!”

Nu m-am grăbit. Știam că nu mă mai întorc în camera asta. L-am îmbrățișat pe Georgi, care părea că a auzit destul de puțin din conversație, fiind pierdut în lumea lui de copil, cu trenulețul în brațe și cu un zâmbet pe toată fața.

Am aruncat doar o privire, înainte să mă ridic de jos de pe podea, către meseni, mătuși, unchi, verișoare, vreo 10 în total, cu care nu vorbisem nici măcar la înmormântarea bunicii. Știam ce credeau despre mine, eram rușinea Feliciei și a lui Constantin. *Noroc cu băiatul ăsta mic, să aibă și ei un copil care să le aducă bucurie*, asta auzisem asta de multe ori spus pe ton mereu șușotit, să nu o supere pe mama.

“Tată, eu o să vorbesc puțin cu mama, apoi te rog să vii tu să închizi ușa după mine. La revedere! Mă rog, vorba vine,” am mai aruncat eu, în drum, spre ieșire.

Acum trebuia să o înfrunt pe mama. Inevitabil, orice vizită de-a mea la Pitești se transforma în război.

“Mamă, eu nu vin în bucatărie cum vrei tu”, am strigat când am ajuns în hol. “Dacă vrei să îmi spui ceva, spune acum, cât mă îmbrac să plec.”

“Nu o să te iert niciodată pentru aroganța și pentru lipsa ta de respect pentru propria mama,” i-am auzit vocea amenință-

toare, din ușa bucătăriei.

“Sincer, mamă, am probleme mai importante decât iertarea ta. Am o problemă mare de tot, că nu pot să uit cum te-ai bucurat când zăceam într-o baltă de sânge, speriată, la 16 ani, în dormitorul bunicii. Nu pot să uit și nu pot să te iert în veci pentru asta.”

Am tras paltonul din cuier și am trântit ușa. Nu l-am mai așteptat pe tata să mă conducă. I-am auzit în scurt timp pașii în urma mea, pe aleea casei. Mereu venea târziu, când nu mai era nimic de salvat.

“Ia și fularul, că o să îți fie frig,” mi-a strigat tata, întinzându-mi fularul pe care îl uitasem în cuier. “Vin cu Georgi la București săptămâna viitoare,” a mai adăugat el. “Te sun, să ne vedem.”

“Nu mă suna, tată. Lasă-mă pe mine, ai grijă de Georgi. Te rog mult, nu o lăsa pe nebună să îi ia trenulețul. Spune-i că îi trimit câte unul în fiecare lună, până se plictisește și îl lasă în pace. Să nu se pună cu mine!”